

יוצא לאור
על ידי ועד כפר חב"ד
ארה"ק ת"ו

ב"ה

נשימתא דאורייתא

גיליון 304 • ערב שבת קדש פְּרֻשֶׁת תְּרוּמָה • א' אָדָר תשע"ח

ענין בפרשה

אַרְזֵי הַלְבָּנוֹן בַּמִּדְבָּר סִינַי!?

שוב, עצי שטים

ילד/ילדה: אחר שעסקנו בהם לאחרונה במאמר "באתי לגני", שוב אנו פוגשים את עצי השטים, הפעם בפרשת תרומה העוסקת בבניית המשכן. עצים אלו שמשו הן לבניית המשכן עצמו והן לבניית הכלים - הארון, השלחן והמזבח.

ומאיפה היו להם עצי שטים - ארזים - באמצע המדבר? יש המפרשים שעצים אלו גדלו בסמוך למדבר וכעת - אחר הצווי על הקמת המשכן - בני ישראל כרתו אותם לצורך המשכן. נתן גם לומר שהם רכשו ארזים מסוחרים עצים. אכל רש"י מביא פרוש אחר.

סבא דואג

אבא/אמא: מתרץ רש"י: "פרש רבי תנחומא, יעקב אבינו צפה ברוח-הקדש שעתידין ישראל לבנות משכן במדבר, והביא ארזים למצרים ונטעם, וצוה לבניו לטלם עמהם כשיצאו ממצרים".

אם כן, כבר כשבני ישראל יצאו ממצרים הם כרתו את הארזים עבור המשכן, וכעת לא היה חסר אלא 'לקחת' את זה מידם ולהביא למשכן.

אך אם נתבונן בדבר יוצא שבמקום להקל על בני ישראל ולצוות אותם להביא עצי שטים ממקום סמוך, או לקנות מסוחרים - הצווי לקחת מן המוכן בידם גרם לכה שיעקב אבינו יצטרף לסחב עמו ארזים למצרים יותר ממאתים שנים קדם לכן, לנטע אותם, ובהמשך בני ישראל כרתו אותם וסחבו עמם במדבר.. לשם מה כל הטרחה הזו?

יש במה להתנחם!

ילד/ילדה: כאן אנחנו מגיעים לכלל נוסף שלומד הרבי בפרוש רש"י:

מפקד הבסיס נסחף בהתרגשות של החסידים חכרי החליה והחילים המלויים. הוא מהר לאסוף את כל החילים שהיו בבסיס והזמין את הרב גורביץ' לספר את השתלשלות הארועים. גם הם התרגשו. הם ראו לפנייהם אמונה יצוקה ובטחון מחלט וההתעוררות היתה גדולה. רבים הפשילו שרוולים והניחו תפלין, ולאחר מכן יצאו כלם, חסידים וחילים, ברוקד סוער.

בערבו של אותו יום חזרה החליה לירושלים והתמים יוסף יצחק גורביץ' מהר להתקשר למזכירות הרבי. במשך דקות ארוכות ספר למזכיר הרב בנימין קלין את השתלשלות הארועים. לאחר מלוי חובת הדיווח נותרו לגורביץ' וחבריו רק שעות ספורות למנוחה, שכן ב-4:30 לפנות בקר צריך להתחיל שדור ההתועדות של הרבי, התועדות פורים.

הפתעה בהתועדות

המוני חסידים עמדו מצטופפים על ה"פירמידות" הגבוהות לכל ארץ ורחב בית המדרש הגדול ב-770 והמתינו בצפיה לכניסתו של הרבי.

בשעה היעודה הרבי נכנס ל'זאל' הגדול וההתועדות מתחילה. השיחה הראשונה עוסקת בעניני דיומא, עניניו של פורים בפשט, רמז, דרוש וסוד ובעבודת האדם. לאחר הנגון באה השיחה השניה, והחסידים משתאים כשהרבי פותח ואומר:

"לפני זמן קצר הגיעה ידיעה מארץ הקדש על מארע המבטא את האמור לעיל, שזהו בעצם התכן של המגלה, שכאשר יהודי עומד בתקף על יהדותו והוא לא חושב פעמים, אלא אדרבה - מבצע בפעל את הנדרש ממנו, הרי הוא מצליח מבלי להנזק או להזיק - לא רק ליהודים אלא גם לגויים..."

קהל האלפים נדרף. כלם מביטים ברכוז בפניו של הרבי, המספר את כל הספור לפרטיו.

באותה שעה יושב במרחק אלפי מילין, התמים יוסף יצחק גורביץ', ב'זאל' של ישיבת 'תורת אמת' בירושלים עם המוני אנ"ש ומקורבים, ולתדהמתו הוא שומע את הרבי מספר בפרוטרוט את השתלשלות הארועים כפי שחווה רק לפני שעות ספורות...

בשבוע הבא, הספור המלא כפי שספר על ידי הרבי.

© creative

לזכות התמימים

יוסף אליה שיחי לרגל יום הולדתו ו' שבט
והתמים דוד יעקב שיחי לרגל יום הולדתו כ"ו שבט

נדפס ע"י ולזכות הוריהם

דניאל נפתלי ולאה שיחיו דמארי

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

להקדשות ולמוניים להערות והארות ניתן לפנות (בהודעות) למס' 052-3017770

גיליון 304 תרומה

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

"חבר'ה" - הוא פנה אל יושבי המשאית - "מחסום אבנים גבוה חוסם את דרכנו וגם צמיגים בוערים חוסמים את הכביש. המוני ערבים עומדים מסביב והם מתחילים להתקרב לעברנו, מכרחים לחזור".

לפתע נשמע קול נפיץ אדיר. אכן כבדה נחתה על דפן המשאית. לאחר האבן הראשונה הגיעו עוד עשרות אבנים וסלעים שכל אחד מהם הקפיץ לכבות וצמרר את גופם של היושבים במכונית. החיל דרף את נשקו וירה צרור יריות. לרגע קצר נרתעו המוני הערבים אבל מיד חזרו לעשתונותיהם, והמשיכו בריצה במורד ההרים לעבר המשאית.

הסכנה היתה מוחשית, אך למרבה הפלא השליח התמים יוסף יצחק גורביץ', בחור צעיר שהגיע זה עתה מ-770, פונה אל החיל ואומר בתקף חסידי: "אנו לא חוזרים, אנחנו ממשיכים הלאה!".

"יש לנו בטוח"

החיל נתן בו מבט נדהם ופסק: "אנחנו חוזרים אחורה, יש לי אחריות עליכם".

אך השליח התעקש להמשיך, כשהוא מנמק ברצינות רבה: "יש לי 'בטוח' טוב. אני נמצא בארץ ישראל בשליחותו של הרבי. גם הנסיעה במשאית הזאת היא בשליחותו של הרבי, והרבי אמר לנו לפני שיצאנו לדרך שכל מה שיקרה לשלוחים 'עלי ועל צוארי'. הוא לוקח אחריות מלאה על הכל, משום כך אינני פוחד".

החיל נתן בו במבט משונה והפטיר: "אם אתה כל כך בטוח בדברי הרבי שלך, אז אנחנו ממשיכים", חתם החיל את הדיבור.

הוכוח המוזר הזה נמשך כחמש דקות. זרם הבליסטראות שנתפז על המשאית הלך ותכף. שאר חברי הצות ישבו על מקומם, מכוצים בתוף עצמם, שותקים מאימה.

"ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה"

הרב יוסף יצחק גורביץ', פיוס משפיע בישיבת 'תומכי תמימים' במגדל העמק, משחזר את המארע ההוא: "האבנים רעמו כל הזמן ואנחנו ישבנו פנימה ולא ידענו מה קורה. למען האמת, גם עכשו נופל עלי פחד כשאני נזכר באותם רגעים... היה בי אז תקוף רב שאינני יודע אם הוא קיים גם היום..."

החיל הנהג התניע שוב את המשאית, נסע מעט אחורה ובנהמת מנוע זנק קדימה ורמס את מחסום האבנים הבווער. הרקב הענק קרטע, התנדנד מצד לצד וכמעט התהפף, אך המשיך הלאה...

חמתם של הערבים רק גברה, ומטר אבנים המשיך להזרק לעבר המשאית הנמלטת קדימה.

שומחה וששון בבסיס

לאחר שעברו את המשוכה הראשונה, המשיכה המשאית בדרך הרגילה עד לבסיס צבאי קרוב, שם ירדו הבחורים לשמחתם הגלויה של חילי הבסיס. שני החילים מהרו לדונח למפקד הבסיס. זה נדהם ושאל את החיל איך קבל על עצמו אחריות כבדה שכזאת. החיל משך בכתפיו והשיב כי לא יכול היה לעמד מול הבטחון המוצק ששדר הבחור.

בדרני החסידים

"פורים שכם" תשל"ו

-חלק ראשון-

בעצומה של התועדות פורים בשנת תשל"ו החל לפתע הרבי לספר על מופת חי טרי שארע ממש באותו היום בארץ הקודש.

משאית צבאית ובה שני אנשי צבא וארבעה חסידים, מתוכם שלושה בחורים 'תמימים', עשתה את דרכה ל'מבצע פורים' באזור שכם, כשהמון ערבי משלהב קדם את פניהם באבנים, סלעים וצמיגים בוערים.

פיצד זה הסתים והאם הם המשיכו בשליחותם?

"עלי ועל צנארי"

גבור הספור המרכזי הוא הרב יוסף יצחק גורביץ' ממגדל העמק, שהיה באותם ימים 'תמים' מבגר שנשלח על ידי הרבי לארץ הקודש, יחד עם קבוצת שלוחים, בשנת תשל"ו.

בהתועדות י"ט כסלו של אותה שנה הכריז הרבי על רצונו לשלח קבוצה לארץ הקודש, ובשבת פרשת מקץ התבטא הרבי בארץ נדיר: "אותם השלוחים הנוסעים לארץ הקודש, מקבל הנני על עצמי את האחריות לנסיעתם זו לשם - עלי ועל צנארי", ובהתועדות י"ד שבט חזר שוב על בטיי זה, שעורר פליאה והתרגשות רבה בקרב השלוחים ומשפחותיהם, וכן בקרב קהל החסידים.

כשהשלוחים הגיעו ארצה, הם התחלקו בין ערי הקודש ירושלים וצפת, כשהתמים יוסף יצחק גורביץ' נשלח ללמד בכולל 'צמח צדק' בעיר העתיקה בירושלים.

'מבצע פורים' צבאי

זמן קצר חלף, ולקראת פורים גיסו במטה צעירי חב"ד בירושלים עשרות תמימים ואברכים למבצע פורים רבתי, בכל רחבי ירושלים והאזור, כולל בכסיסי צה"ל ביהודה ושומרון.

בין הצוותים הרבים יצאה בבקרו של יום הפורים גם המשאית הצבאית האמורה לעבר הבסיסים והמבצעים שבאזור שכם, ובה ישב גם גבור ספורנו, כשליצדו, בחלק האחורי של המשאית, שלושה חסידים נוספים, ובתא הנהג, ישבו הנהג הצבאי וחיל שהפקד על השמירה והבטחון של יושבי המשאית.

לפתע נעצרה המשאית הגדולה בחריקה צורמנית. ריח של שרפה מלא את האויר ועשן שחר חדר פנימה. ה'טנקיסטים' החב"דים לא ידעו מדוע נעצר הרכב ואז נשמעה טריקת דלת, והחיל המלוה הציץ בעד הפתח האחורי של המשאית בפנים חורות.

ומי נותן לנו את הכוח לבצע את המשימה הזו? כמו שאז דאג להם יעקב אבינו לארזים מהם הם יכנו את המשכן, כך גם כיום. הארזים הם הצדיקים עליהם נאמר "צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה", ובפרט הנשיא שבכל דור.

ומה הקשר בין הצדיקים לבין יעקב אבינו דוקא? מובא במפרשים שהמלה נשיא היא ראשי תבות "ניצוצו של יעקב אבינו". נשמות הצדיקים ונשיאי הדורות הם משרש נשמתו של יעקב אבינו.

אותם צדיקים מורים לנו את הדרך ומסיעים לנו להתגבר על חשך הגלות ולעשות את עבודתנו - להקים משכן להשם, עד שנזכה לגאולה האמתית והשלמה.

הלקח - 'להתקשר' לרבי:

"השואל במה היא ההתקשרות שלו אלי מאחר שאין אני מכירו פנים... ההתקשרות האמתית היא על ידי למוד התורה, כשהוא לומד המאמרי חסידות שלי, קורא את השיחות ומתחבר עם ידידי, אנשי שלומנו ותלמידי התמימים יחיו, בלמודם ובהתועדותם, ומקיים בקשתי באמירת תהלים ובשמירת זמני הלמודים, הנה בזה היא ההתקשרות".

(מעובד ע"פ לקו"ש ל"א עמ' 142 ואילך, היום-יום כד סיוון)

צילום ציור הסמורה שבנוף כתב יד קודש הרמב"ם

בדרך כלל רש"י לא מזכיר בכל פרוש את המקור שלו, וכאשר רש"י פן מביא מי אמר זאת, יש בכך איזה למוד. אצלנו רש"י פן מזכיר "פרש רבי תנחומא". זה בא לענות על השאלה האחרונה: בשביל מה היה צריך יעקב אבינו את כל הטרחה הזו? התשובה היא: תנחומא - נחמה לעם ישראל.

במשך כל התקופה של הסבל הנורא והשעבוד במצרים, היה לבני ישראל במה להתנחם. הם היו מסתכלים על אותם ארזים שהגיעו מארץ ישראל וידעו שיש להם הבטחה שהנה - עוד מעט - יוצאים ממצרים וזוכים לבנות את המשכן. דבר זה נחם אותם ונתן להם את הכוח לסבל את הגלות, עד הרגע בו הם זכו להגאל ממנה.

הארזים שלנו

אבא/אמא: הגלות של עם ישראל במשך הדורות, נמשלת לזמן בו הלכו בני ישראל במדבר. כמו שאז היתה להם משימה להקים משכן במדבר, כך גם בזמן הגלות יש לנו משימה להפוך את המדבר - מקום בו חסרה קדשה - למשכן ודירה להשם. משימה שבסופה אנו זוכים לבנות בית המקדש השלישי.

נקודה משיחה

הגביעים הפוכים

ילד/ילדה: השבת אנחנו מתחילים לקרא בתורה על המשכן וכליו. בין הפלים החשובים של המשכן עמדה המנורה, שהיתה מקשה זהב, ועליה עטורים יפים.

בין העטורים היו גביעים שנועדו ליפי לגביעים אלו היתה צורה משלשת. התחתית שלהם היתה צרה והפיה רחבה.

בציור העתיק שלפנינו, אותו שרטט הרמב"ם בכבודו ובעצמו, אנו יכולים להבחין בגביעים המשלשים המעטרים את קני המנורה, אבל הרמב"ם מציר את הגביעים האלה בצורה הפוכה. למה?

ילד/ילדה: כעת אנו מבינים מדוע הגביעים במנורה היו הפוכים.

השם לא זקוק לאור של המנורה... כל ענינה של המנורה היה לבטא את אור השכינה ששורה בעם ישראל, ולכן צורת הגביעים היתה הפוכה, כמי שמוזג משקה לחברו.

הלקח:

הגביע ההפוך מסמל את ההשפעה לזולת. נוסף לכך, הרמב"ם כותב שהגביעים היו עם 'פה רחב'. כשאנו רוצים להשפיע ולקרוב את הזולת, עלינו לעשות זאת ברחב לב וללא הגבלות. כמו התרומה למשכן שהיתה ללא הגבלות, מתוך מטרה לעשות לו יתברך דירה בעולם הזה התחתון.

(מעובד ע"פ לקו"ש חכ"א תרומה ג)